

Ozan Yaren

- şiirler -

Yayın Tarihi:

17.8.2011

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Őiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Akılda Kalanlar

İnsanın aklında,
ya sevgi kalır ya korku.
Zıtların birliği bu olsa gerek.
Gerisi yaşamdan kalan tortu.
Eşeleyip bakılır geçmişe,
hangisi daha ağır basar diye.
Papatya falı gibidir;
sevgi - korku
sevgi -korku...
Bağdaşmayan ikilidir sevgiyle korku.
Hissedilen insanın açmazlarıdır
kendisiyle barışmayı bekleyen.
Sevgiden korkuya doğru
geri geri emekleyen.

Ozan Yaren

Ayrılık

Görmek istememenin adını,
ayrılık koymuşlar.
Anılarda gördükçe,
gördükçe rüyalarda
ve kurulan hayallerde,
aldıkça yüreğinin içinde
sımsıcacık
ayrılık, ayrılık olur mu?

Ozan Yaren

Babama

Çocuk yaşta babasız kalmıştın.
Belki bir baba bulmaktı
yine çocuk yaşta seni
Ankara' ya kaçıp götürün neden...
Komilerde aradın önce
sonra çıraklarda
garson ve şef garsonlarda babanı
baba nedir bilmeden...
Karpış lokantasının konumuydu belki
kaya gibi sert olmana neden...
Eline, beline, diline sahip olmaktı,
yalansız, riyasız ve
eyvallahsız yaşamaktı her zaman ilken...
Pişik olmasın diye
koyduğun pamuklardaydı
akittiğin ter.
Diktiğin ağaçlardaydı,
su için kurt kuş diye
yaptırdığın çeşmelerdeydi,
evlerine taşıdığın sarhoş müşterilerdeydi,
okuttuğun çocuklardaydı,
bizim çok az gördüğümüz gülümsemen...
Sorgulamalarının hiç bitmediğini gördük
bizi sıraya çekip
sorularla biten gecelerden...
'Ayvalıktan çıktım yayan,
Dayan dizlerim dayan.' türküsündeymi
yaşama gösterdiğin direniş
akıp giden nefesinden...
Yaşamla alay ederdin kendince
'Mal sahibi mülk sahibi,
Hani bunun ilk sahibi?
Mal da yalan mülk de yalan
Var biraz da sen oyalan.' dizeleriynen...
Görüp bilmediğin babalığı
öğrenmeye çalıştın
büyüttüğün beş öğretmenden...
'Mezarım köyümü görsün' diye
vasiyetinin nedeni
gönlünün istemeyip
gözünün uzak kalamamasıydı köyünden...
Şimdi geride bıraktıklarına
gururla bakıyorsundur,
gülümsüyorsundur
yetim anamla çıktığın gökyüzünden...

Ozan Yaren

Baloncu Baba

Baloncu babadır benim adım.
Balonlar alıp satarım.
Benim balonlarım farklıdır.
Ben balonlarımı
beş yılda bir satarım.
Aracım tefecim yoktur benim.
Balonlarımı ilk elden alıp,
onlara gözüm gibi bakarım.
Her birinin içine
sevgi üflerim her şeyi sevsinler diye.
En çok da insanı.
Nefesim eşit dağılır hepsine.
İçinde merakı, araştırmayı,
üretmeyi, öğrenmeyi
ve değer vermeyi barındırır.
Renk renktir hepsi.
Kimi, resim kokar
ülkemde açan kır çiçekleri gibi.
Kimi bozlaktır,
dinledikçe içinizi titreten.
Oynarım ben onlarla
beş yıl boyunca.
Türkçe oynarım,
bazan da matematik.
Beden Eğitiminde yorulunca
müzikleriyle dinlenir,
resimlerinde dalarım onların sonsuz hayallerine.
Her biri birşeyler öğrenir benden
en çok da kendilerinden.
Büyür balonlarım.
Zamanı gelince uçup gitmek isterler
içim burkular onları meslektaşlarıma gönderirken.
Hayat alıp götürür onları
yeni yerlerine.
Yıllar akıp geçer.
Günün birinde
hiç ummadık bir yerde
bir baloncu görünce dururum.
Baloncunun gözlerinin içine bakarım umutla.
Yüreğim pırpır eder,
yerinden fırlayacak gibi olur.
Baloncunun gözlerinde
kendi balonlarımdan birinin gözlerini görürsem
yavrularım
işte o zaman
tam da o zaman
ben
sonsuz dek mutlu olurum.

Ozan Yaren

Beklenti

Ben,
babamı çok az görürüm.
Annem hep
" Çalışıyor yavrum." der.
Benim babam çok çalışır.
Hep çalışır.
Gelirken eve yorgunluk getirir.
Ara sırada,
benim istemediğim oyuncakları.
Oysa ben gelirken,
beraber geçireceğimiz
boş zamanlar getirmesini isterim.
Bir de,
benimle oynayacak güç ...

Ozan Yaren

Böyle Oldu

Biz eskiden toprak damda yatardık.
Sabah erken kalkıp işimize bakardık.
Kışlığımızı ta ilk yazdan yapardık.
Yerden kalktık, kıçımız havalandı böyle oldu.

Yerde oturup herkes, herkesi dinlerdi.
Kıçımız ağrısa yardımcımız minderdi.
Askerlik,sünnet, kız kaçırma insanların tek derdi.
Yerden kalktık, kıçımız havalandı böyle oldu.

Bizi ilkin sedir ile kandırdılar.
Baş köşeye somyayı koydurdular.
Lüks diye evi demirle doldurdular.
Yerden kalktık, kıçımız havalandı böyle oldu.

Sonra 'Buna adı kanepeler ' dediler.
Hurdacılar tüm paramızı yediler.
Demir alıp yerine suntaları verdiler.
Yerden kalktık, kıçımız havalandı böyle oldu.

Çok yorulduk, aldık eve çek yat.
Komşuda var, kadın ister her saat.
Paran yok mu, malı davarı sat.
Yerden kalktık, kıçımız havalandı böyle oldu.

Koltuk alıp insanlardan ayırdık.
Televizyon karşısında laklakaya bayıldık.
Yukarda oturmak için yıllar boyu soyulduk.
Yerden kalktık, kıçımız havalandı böyle oldu.

En hasına, vekillerimizi oturttuk.
Dokunulmazlık verip, kendimizi korkuttuk.
Tepemize binince de dudağımızı sarkıttık.
Yerden kalktık, kıçımız havalandı böyle oldu.

Eyy insanım havadan in yere otur.
Çuvaldızı kendine, iğneyi başkasına batır.
Anlayana ibret olsun her satır.
Yerden kalktık, kıçımız havalandı böyle oldu.

Yaren der ki belki sözüme direneceksin.
Yüzünü yırtıp,iftar sahur dileneceksin.
Yırtınsan da sonunda yerin dibine gireceksin.
İnsanlıktan bi ayrıldık böyle oldu.

Ozan Yaren

Can Yücel'in Ardından

Ailesini
şiiir gibi severdi.
Mısralarıyla konuşur
uyak muyak dinlemez
uygun yerde söverdi.
Yalancıları
ihanet edenleri
kâr peşinde koşanları
hecelerle, harflerle döverdi.
Yitirip gittiğimiz değerlerimizi anlamamız için
Dört nala gelip uzak asyadan
bir kısrak başı gibi akdenize uzanan
bu gayrı menkul
bizim değil gayrı! derdi.
CAN lanıp gelse
anma törenlerindeki
cıgarası dudağında
sararmış pos bıyıklarının altından
Tohumlarımı neden getirmediğiniz ULANN!
diye gürlerde.

ANADOLU TOHUMLARI YASTIĞIN OLSUN. IŞIKLAR İÇİNDE YAT.

Ozan Yaren

Çocukluęu Sevmek

Dedemler çocukken
televizyon yokmuş.
Bilgisayar icat edilmemiş bile.
Boş zamanlarında
ağaca çıkarlarmış.
Tornete biner, çember çevirirlermiş.
İpten top yapıp oynarlar,
oyuncaklarını kendileri yaparlarmış.
Arkadaşlarıyla oyuna dalar,
eve gelmeyi unuturlarmış.
Ben çok şanslıyım.
Boş zamanlarımda
televizyon seyrediyor,
sıkılınca da
odamdaki bilgisayarım ile oynuyorum.
Ben çocukluęumu seviyorum.
Yoksa sevmiyor muyum?
Seviyorum.
Sevmiyorum.
Seviyorum.
Sevmiyorum.
Sev.....

Ozan Yaren

Dilenci

Sokaktaki dilencileri şanslıdır.
Yalvarıp yakarıp
istediğini alır.
Meslek edinirse bu işi,
ev de alır
araba da alır...
Aşk dilencileri zavallıdır.
Çoğu zaman hava alır,
Bonus olarak da geriye
Acı ile hüzün kalır.

Ozan Yaren

Dođum

Dođduğunda bir Şey hissetmez insan
ađlıktan baŐka.
Büyüyüp acı çektikçe
anlar doğum sancılarının acısını.
Yeni yaşamlar doğar her acıda
her acıda yönelir yeni umutlara.
Doğduğunda hissetmediği acının benzerini
bırakır gider öldüğünde
geride kalanlara.
Yaşam acıyla baŐlayıp acıyla biter.
Aslanon güzel yaşamlar bırakmaktır
yaŐayan insanlığa.

Ozan Yaren

Gelmeyin

Uykusuz gecelerin getirdiđi çocuklar,
her zaman mavi değil bu gökyüzü
bu deniz.
İhtiyar elleri gibi yorgun,
kıraç topraklar gibi verimsiz bu dünya üzerinde
acı günler bekliyor sizi, habersiz.
Öyle bir dünya ki bekleyen sizi
ne akşamları sallayacak anne dizi
ne de söylenecek ninni var.
Gelmeyin çocuklar, gelmeyin.
Gökyüzünde yer yok uçurtmalara artık.
Bobardıman uçakları uçuyor renk renk.
Ne bir çocuk bahçesi
ne de top sahası var size ayrılan...
Gelmeyin çocuklar gelmeyin,
sokaklarında işsiz,
yollarda kan
işyerlerinde lokavt var bu dünyanın.
Ev diye hapislerinde yatılan
ve
insanları kuruş kuruş satılan
bu dünyaya gelmeyin.
Gelmeyin çocuklar,
ne olur gelmeyin...

Ozan Yaren

Hacı Bektaş Veli Ne Diyor

Şeyh, hoca eli öpenlere,
Okunmuş şeyler yiyenlere,
İnsan giysisini çıkarıp,
Muska cevşen giyenlere;
Hararet nardadır, sacda değildir
Keramet baştadır, tacda değildir
Her ne ararsan kendinde ara
Kudüste Mekke'de Hacda değildir, der Hacı Bektaş.

Yalancı şahitlik edenlere,
Sahte belge düzenlere,
Dine, hile- hurda katıp,
Fitre sadaka verenler;
Dağlar taşlar şahidimdir! der Hacı Bektaş.

Memleketi soyanlara,
Haram ile doyanlara,
Çıkar için takiye yapıp
Hep paraya tapanlara;
İçi murdar olanı
Dıştan ne ile yıkarsan yıka
Arınmaz, der Hacı Bektaş.

Yalan, gıybet yapanlara,
Zorda dostun satanlara,
Helale, haram katıp,
Çarşı pazar satanlara;
Nefsine ağır geleni
Başkasına tatbik etme, der Hacı Bektaş.

Hurafeyi ayet yapana,
Softayı tanrı bilip, tapana
Her şeyi günah edip
Uygarlığa saldırana;
İlimden gidilmeyen yolun sonu
Karanlıktır, der Hacı Bektaş.

İhaleci vurguncuya
Tefeciye aracıya
Yıllarca yan gelip yatıp
Gün kollayan fırsatçıya;
Çalışmadan geçinen
Bizden değildir, der Hacı Bektaş.

İrkçilik, bölücülük yapanlara
Ayrılık tohumu saçanlara
Kendini bir nimet sanıp
İnsana hor bakanlara;
Yetmiş iki milletin her birine
Aynı nazarla bak, der Hacı Bektaş.

Aslını inkâr edenlere
Kadir kıymet bilmeyene
Göreneği terk edip
Hep başkasına özenene;
Asıl körlük
Nankörlüktür, der Hacı Bektaş.

İnsanlığı soyanlara
Yalanlara sarılanlara

Namusu kenara atıp,
Nefsine teslim olanlara;
Eline, diline, beline
Sahip ol, der Hacı Bektaş.
Ben daha aleviyim, diyenlere
Dernek dernek bölünenlere
Serçeşmeyi kenara atıp,
Post sahibi görünenlere;
Bir olalım
İri olalım
Diri olalım, der Hacı Bektaş.
Kızınca öfke saçanlara,
Hümanizmden kaçanlara,
Koca pir taşlanırken
Dikenli gül atanlara;
İnciinsen de
İncitme, der Hacı Bektaş.
Yaren bilir ki; incitmeyene
Yalan, riya bilmeyene
İnsanlıktan ayrılmayıp,
Düşmanını hoş görene;
Okunacak en büyük kitap
İnsandır, der Hacı Bektaş.

Ozan Yaren

Her Şey Aralarda Oluyor

Bacak arasında geliyoruz dűnyaya.
Sokak aralarında oynuyoruz.
Ders aralarında,
Çocukluk aşklarımızı yaşıyoruz.
Kaşla göz arası büyüyor,
aileler arasında nişanlanıyor,
İki bayram arası dışında
evleniyoruz.
Çalışıyoruz yaşamak için.
İş güvencemiz,
müdürün iki dudağı arasında.
Ömrümüz gelip geçiyor
yaşamla ölüm arasında.
Ölsek bile kurtuluş yok aralardan,
sorgumuz yapılıyor
cennet ve cehennem arasında.

Ozan Yaren

Kuşlar ve İnsanlar

Tıpkı penguenler gibi
ayaklarımızın üzerinde
büyütüyoruz yavrularımızı.
Serçeler gibi ürküp kaçıyor
geride bıraktık sanıyoruz korkularımızı.
Kırlangıçlar gibi
konağımız gagamızda,
aç kalmamak için terk ediyoruz topraklarımızı.
Baykuşların gece beslenmesi gibi
gecelerde köreltiyoruz
cinsel açlıklarımızı.
Utanılacak durumlarda
deve kuşu gibi saklıyoruz kafamızı.
Çaresizliklerde
hindi gibi düşünüyor,
telaşlanınca tavuklar gibi
tehlikenin önünde koşuyor
acil servislerde sarıyoruz yaralarımızı.
Evlenme vaatlerinde
kartallar gibi yükseklerden uçuyor
evlenip zorlanınca
guguk kuşu gibi
başkalarının yuvasına bırakmaya çalışıyoruz sorunlarımızı.
Papağan gibi tekrarlıyoruz
kötü alışkanlıklarımızı,
düzeltmiyoruz huylarımızı.
Canımız yanınca
martı gibi ciyaklıyor,
içince bülbül oluyoruz.

Atalarımız ölünce
akbabalar gibi paylaşıyoruz miraslarımızı.
Namus denince şahin oluyor,
tehlikede olunca
sinek kuşu kadar hızlı
çırpıyoruz bacaklarımızı.
Yalakalık yapmak isteyince
boynumuzu flamingo kadar yerlere eğiyor
gücümüzün yettiğine horoz gibi dikleniyoruz.
Yaşamın dönüm noktalarında
güvercinler gibi,
kendimize atıyoruz taklalarımızı.
Kargalar gibi uzun yaşamaya çalışıyor,
kanarya gibi sesimizle yarışıyor,
leylek gibi
bir ömür sürdürüyoruz laklaklarımızı.
Kuşlar üremek için yapıyor
biz de paçamızı kurtarmak için yapıyoruz yumurtalarımızı.
Bazen hobi
bazen de yemek için kuş besliyoruz
kuşlar mı bize
biz mi onlara benziyoruz?

Ozan Yaren

Mezepotamya

Ey Mezepotamya,
yaşamın beşiği.
Ey toprakların en doğurganı,
yaşam penceresi.
Dudağımdaki sigaramın
tütününü veren
Ve şımarık bir çocuğun bakışıyla
bana gülümseyen.
Fütursuzca üstene yatıp sığındığım toprak.
Bu kadar mı ürkersin benden?
Geceleri bu kadar mı aydınlatırım seni
suni ışıklarımınla?
Oysa yatmamak içindir koynuna
senden yaptığım duvarlara sığınmam.
Sana ulaşmak içindir
daracık sokaklarda koşturmam.
Sana bakmaktır niyetim
yarın ne vereceksin diye,
Biraz korkarak,
biraz utanarak.
Yalnızlığıma dönerim korunaklı evler yaparak...
Eyyy Mezepotamya.
Geçmişimin külleri.
Yarınım.
Korkularım.
Var oluşumun kaynağım.
Anam benim.
İşim, ekmek kaygım,
bir damla su için yakarışlar yaptığım.
Üzerinde umutlara, yarınlara koştüğüm.
Kavuşma isteğim,
Arkada bıraktığım gençliğim.
Ve bilinmeyen geleceğim.
Olmayan gölgem,
içimdeki güneşim.
Sorgulayıp, hesap sorduğum.
Umudun anahtarı Mezepotamya.
Ey her şeyi toprak eden
ve yeniden yaratan.
Yapılmış en büyük kilitleri kırdıran.
Özgürlüğümün kaynağı kutsal toprak!
Kızınca yok eden güç.
Bir yudum suyu benimle paylaşan
sevgi pınarı.
Gecenin gündüzün sahibi
Ve bitmeyen yolculuğun
en büyük yolu.
Ve sen Mezepotamya
Uygarlık kaynağı insanlığın.
Nasıl vaz geçerim senden.

Ozan Yaren

Neyleyim

El akıyla gidilir mi yollara?
El diliyle hitap mı olur kullara?
Bilmem neden düştük garip hallere?
Ayak yalın sırtım çıplak, neyleyim?
Açlar tutmuş köşelerin başını.
Çarşaf tutmaz gözlerimin yaşını.
Çözüm mü olur taşa vursam başımı?
Elim elsiz, dilim dilsiz neyleyim.
Kimi zengin, kimi fakir ben gibi.
Kimi kürklü, kimi çıplak sen gibi.
Kimi suskun, kimi bezgin el gibi.
Üç boyutlu filme benzer, neyleyim.
Mezarcılar toplu kazar mezarı.
Dikildi sehpa, kuruldu can pazarı.
Sıralanmış, öğrencisi, öğretmeni, yazarı.
Kolum kolsuz, yüzüm yüzsüz, neyleyim.
Yaren der ki bu haksızlık ne olacak?
Kısa çöp uzundan elbet hakkın alacak.
Bu gidişle yine lafta kalacak.
Gölgesinden korkan halkı, neyleyim

Ozan Yaren

Ölüm

Her kim olursa olsun
kapımızı çalan,
Açmazsak kapıyı
ses çıkarmaksak puştluk edip.
Çekip gider.
Kapıyı ölüm çaldığında,
puştluk para etmez.
Redd-i hakim talepleri boşuna.
Uşulca çekip giden
biz oluruz.

Ozan Yaren

Özrüm Kabahatimden Büyük

Ölürsem üzerimde bir çınar olsun
demişti usta.
Hangisini ister karar veremedim.
Beyazıt'ta
altında güvercinlerin dolaştığını mı? ..
Destanını yazdığın Şeyh Bedrettin'in,
Serez Çarşısı'nda
asıldığı çınarı mı? ...
Yıldız Parkı'nda
üzerinde sincapların seviştiğini mi? ...
Gürpınar'da aşıkların dibinde oturup,
üzerine isimlerini kazıdıkları çınarı mı? ...
İnkaya'da altına destekler konmuş
koca anıtı mı? ...
Uçmakdere'de
denizle kucaklaşanları mı? ...
Keşke tarif etseydin be usta.
Bildiğim tüm sayışmalarda bir başkası çıktı.
Hangisini isterdin bilemedim.
İşin kötüsü,
mezarını bile
hasretiyle öldüğün ülkene getiremedim.

Ozan Yaren

Pencere

Dünyaya bakmaksa amaç
pencere karşısına niye pencere yapılır ki?
Karşı pencere
başkasının içerisini gösterir.
İçerileri görmek için pencereye gerek yok oysa.
Bir boy aynası yeter.
Hatta gizlice bakmak için
dikiz aynası en iyisi.
Bir de tanınmamak için
koyu renkli gözlük.

Ozan Yaren

Seçmene

Lafa gelince sen her şeyi bilirsin.
Çıkar için sandıkta oy verirsin.
Şıkışınca mezarıma gelirsin.
Vurguncuya oyunuzu vermeyin,
Verirseniz mezarıma gelmeyin.

Biz, emperyalizmle ne için savaştık?
Şehit verdik topraklara karıştık.
Gece gündüz hiç durmadan çalıştık.
Yeter artık, çıkarıcıya oy vermeyin,
Verirseniz mezarıma gelmeyin.

Şeriatsa, halifeyi niye kovduk?
Uygarlığı hedef diye niye koyduk?
Kulluk ile, bizler ne zaman doyduk?
Yeter artık, el-etek öpmeyin,
Öperseniz mezarıma gelmeyin.

Utanmazlar çıkar için camiyi soyar.
Satmak için ülkeyi vitrine koyar.
Haşa, parayı Allah yerine koyar.
Yeter artık bunlara yedirmeyin,
Yedirirseniz mezarıma gelmeyin.

Dernek kurup fukarayı soyarlar.
Koltuk kapıp ülkenin altını oyarlar.
Seçilince çoluk çocuk doyarlar.
Yeter artık hırsıza oy vermeyin,
Verirseniz mezarıma gelmeyin.

Yaren der ki her seçimde uyuma!
Gözünü aç tekrar tekrar soyulma!
Kendi elinle eşek yerine konulma.
Yeter artık düzene oy vermeyin,
Verirseniz mezarıma gelmeyin.

Ozan Yaren

Seni Sevmek

Ben
seni severken
yaralı bir kuşun kanadını sevdim.
Ormanda
yeni doğmuş ve ayakta durmaya çalışan
bir yavru ceylanı sevdim.
Ben seni severken
yalanlara, korkulara
ezenlere karşı
sendeki dik duruşu sevdim.
Ben seni severken
anamı,
babamı, kardeşlerimi
ve hatta
yaşamı sevdim.
Ürkek bir serçenin sıçrayışındaydı sevgim.
Yaşama karşı
bir şahinin gözlerindeydi.
Ben sende sadece seni değil
kendimi de sevdim.
Karşılıksa beklediğin,
senin seni sevdiğin kadar
ben de seni sevdim.

Ozan Yaren

Ŗüpheci ocuk

Bu hafta sonu
anne ve babamla alışverişe gitmedim.
Evimizin her köşesini aradım.
Ne gizli bir mikrofon,
ne de bir kamera bulamadım.
İyi ama;
gece geç yattığımı,
ödevlerimi annemin yaptığını,
dişlerimi fırçalamadığımı
öğretmenim nereden biliyor?
Adını bile bilmediği öğretmenime
babamın söylemediğini biliyorum.
Ben,
annemden şüpheleniyorum

Ozan Yaren

Yalnızlık

Yalnızlıkta seni ararım,
özlerim diye düşünüyordum
yalnızlık üzerine yazılanları
ve yazılacakları düşündükçe.
Oysa kökü yalın yalnızlık sözcüğünün.
Yalın oldukça çoğalabiliyorsak
YALNIZLIK bütünleşmenin kendisi.
Hem de sözcüklerin efendisi...
Sade olmaktır yalnızlık
içinde insan olmanın resmi,
insanın doğa ile birleşmesi.
Yalnızlıktan korkmak
kendini yalnız hissetmek
yenilginin ezgisi.
Öyle YALINız ki canım
yalnız olmayacağız.
Bu yüzden hep çok olduk
hep çoğalacağız.
Uzarlarda olsak bile birbirimizden
hiç yalnız kalmayacağız.

Ozan Yaren

Yaşamayı Seviyorum

Yaşamayı seviyorum.
Kaybettiğim sevdiklerim
boğazımı yaksada
acıların acısı biber gibi,
yaşamın bir tadı oldu artık.
Gönül gözüm görüyor onları.
Konuştuklarımı duyuyor
anılarımdaki gülümsemeleriyle
cevap veriyorlar bana.
Kendimle barışığım artık.
Halâ bir kadeh içkiyi
onların şerefine içebiliyorum...
Hiç bir sevdiğime
Seni seviyorum diyemediğim olmadı.
Dilimden çıkaramadıklarımı
içimden yüzlerine karşı haykırdım.
Hayıflanmadığım bir şey yok
desem yalan olur.
Sevgimi, umutlarımı, onurumu
insanlığımı kaybetmedikçe
KAYBETTİM dersem
en başta,
Yaşamak güzel şey kardeşim
diyen ustaya ayıp olur.

Ozan Yaren

Yüregim

Yüregimi karşıma alıp
sormak isterdim.
Beynimin silip attığı
korkuları, umutları,
çocukluk aşklarımı görünce
nasıl pırpır ediyorsun, diye.
Toplumsal maskelerle
dik durmaya çalıştığım
iğreti yalanlarda.
Bir çocuğun korkarak
annesinin arkasına saklandığı
köprüaltı evsizleriyle göz göze geldiğimde.
Sevdiğimin cenaze töreninde
'Bir kürek toprakta sen at.' dendiğinde.
İşten atılarak geldiğim evde
çocuğumun
'Hoş geldin babacığım' diye
boynuma sarıldığında
aynı burkulmaları nasıl yaşıyorsun, diye.
Yüregim.
Gönül gözüm.
Keşke seninle el ele verip,
aklı,
mantığı
ve hatta tüm maskeleri
yeryüzünden silebilseydim.

Ozan Yaren